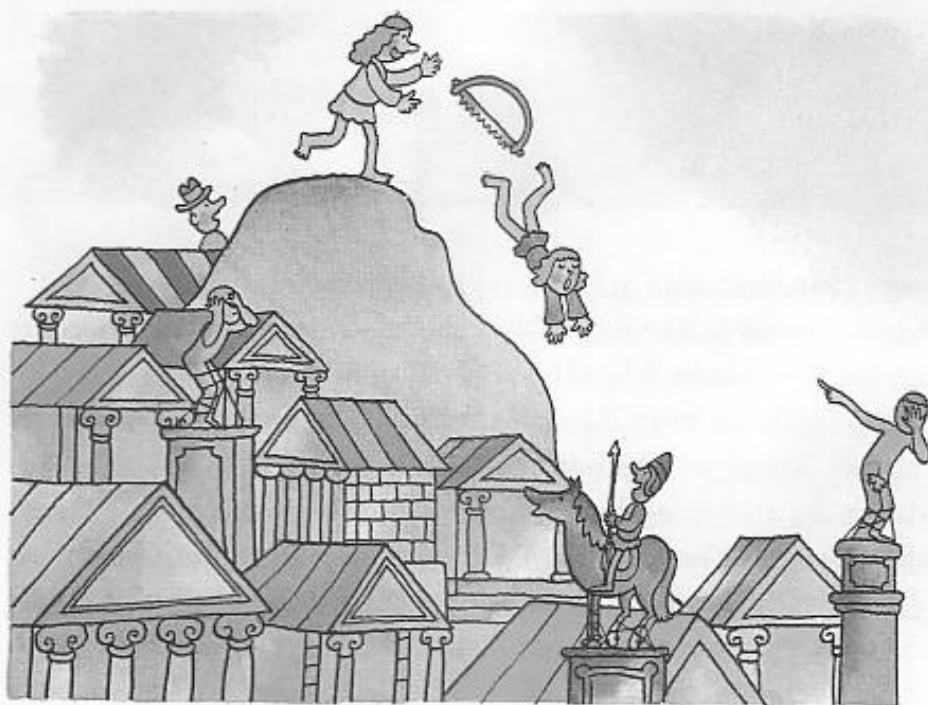

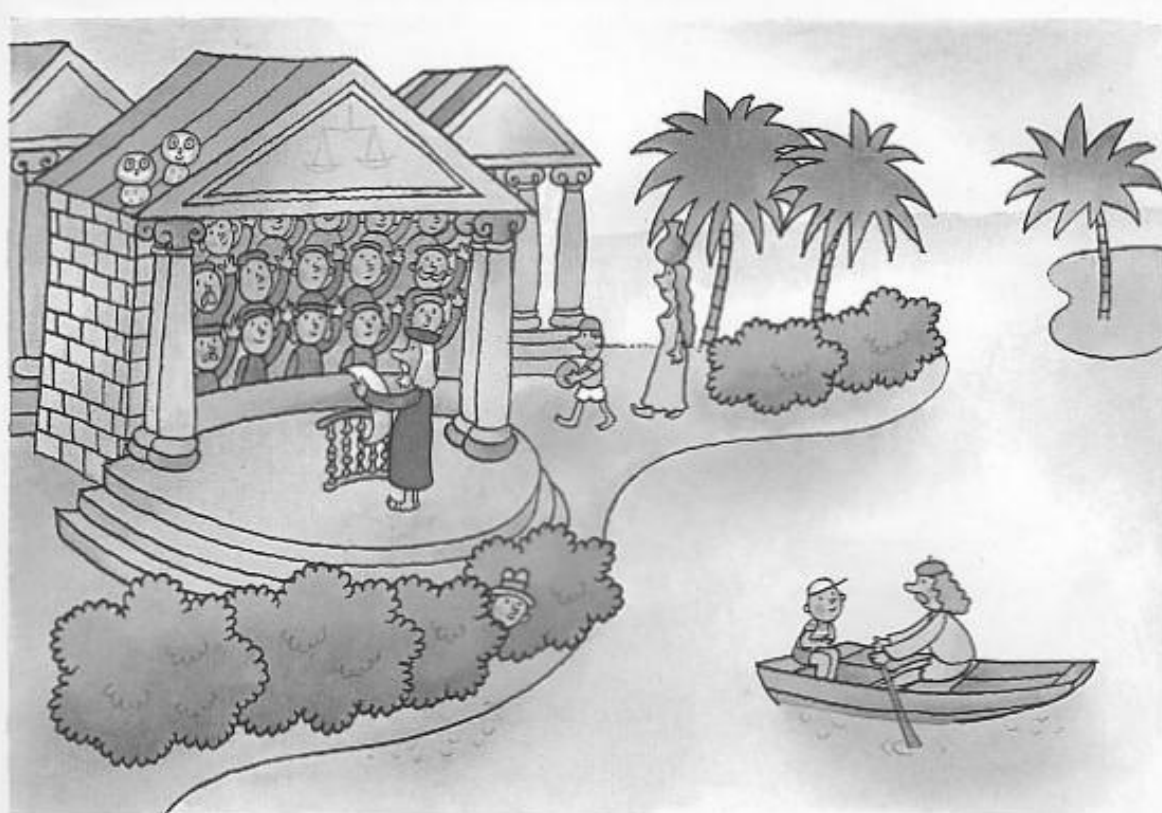
Ikaros' fald

Så langt nogen kan huske tilbage, har der ingen steder levet så mange dygtige mennesker som i Athen. Bygmestre, billedhuggere og opfindere skød op af jorden som svampe, men der var en, der overgik alle de andre.

»Hvem andre end Daidalos skulle det kunne være?« sagde athenienserne, »han har jo opfundet hammeren og boret, og desuden er hans statuer så livagtige, at man må binde dem fast, for at de ikke skal stikke af.«

Da Daidalos på et tidspunkt begyndte at føle sin stilling truet af sin brorsøn Thalos, som havde opfundet saven, kastede han ham i raseri med sine egne hænder ud fra en klippe...

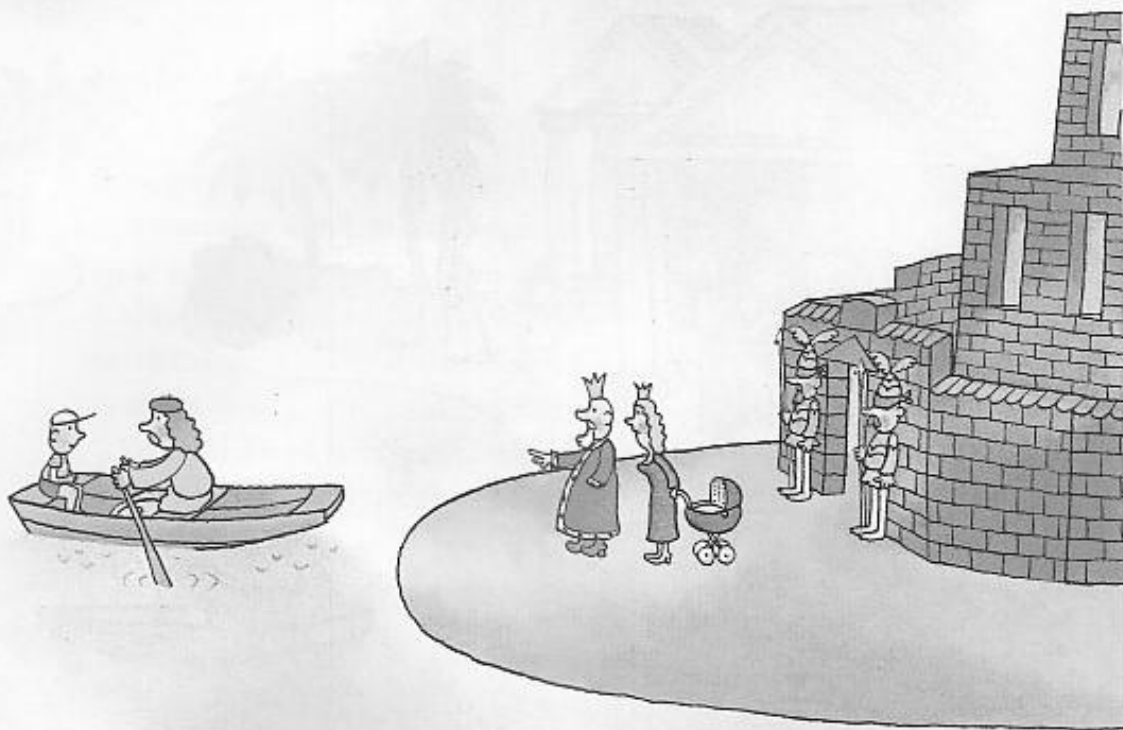

Sådan en udåd kan man jo ikke se igennem fingre med, selv ikke når den er begået af den dygtigste af de dygtige, og derfor blev Daidalos dømt til døden i Athen. Det var med nød og næppe, at det lykkedes for ham at flygte til øen Kreta sammen med sin søn Ikaros.

På Kreta herskede der dengang en konge ved navn Minos, og for ham kom Daidalos som kaldet. Hans dronning havde nemlig lige født et uhyre, som hed Minotauros. Han var halvt menneske og halvt tyr, og sådan en tronfølger kunne man selvfølgelig ikke have i kongefamilien.

Derfor fik Daidalos til opgave at bygge et palads i form af en labyrint. En labyrint, som Minotauros aldrig ville kunne finde ud af.

Daidalos byggede den mest indviklede labyrint, man kunne tænke sig, men i stedet for at få en belønning blev han lukket inde i labyrinten sammen med sin søn, fordi kong Minos mistænkte ham for forræderi.

Men Daidalos var fuld af gode ideer, og han fandt hurtigt ud af, at den eneste måde, de kunne slippe ud af labyrintens fængsel på, var at flyve op over muren. Så begyndte Ikaros og hans far at samle gamle fuglefjer, som de limede sammen med bivoks til to par flotte vinger.

Da de var færdige, og Daidalos og Ikaros svingede sig ud over havet, blev faren ængstelig og advarede sønnen mod at flyve for højt op mod solen, for så kunne der ske noget farligt.

Ikaros var selvfølgelig ligeglad med, hvad hans far sagde. Skulle han ikke have lov til at flyve, som det passede ham, når han nu endelig var sluppet fri? Han fløj så højt, han kunne.

Hvor var han lykkelig! Men solen var så stærk, at bivokset smeltede, fjere-rene løsnede sig, og drengen styrtede ned og druknede i havet. Havet, som han druknede i, kaldes stadig for Det ikariske hav.

